

BPA – TOERSKISTAGE WALLIS 2011

30/04 – HOTEL BERGFREUND

De goudgloeiende morgen is nog aan het krieken wanneer op twee verschillende plaatsjes in het “Vlaamsche” platteland de koffers worden volgeladen met langwerpige voorwerpen en ander winters tuig. Op z'n minst merkwaardig, gezien de meeste skigebieden al sinds enkele weken bij gebrek aan sneeuw genoopt werden tot sluiting. Tijdens de 800 km zuidoostwaartse rit wordt het doel van de missie duidelijker: 1000ers worden 2000ers, ... 3000ers, ... 4000ers ... en daar bovenop de eeuwige sneeuw! De ondergaande zon achter een indrukwekkende bergwand aan een wolkenloze hemel. Leuk weerzien of toffe kennismaking. Viergangenmenu om U tegen te zeggen, een stevige pint of een lekker glaasje Walliser Wein. Die avond kon alvast niet meer stuk.

01/05 – YETIGEBRUL EN JODELGEZANG

Vol energie van het feestelijke ontbijtbuffet neemt onze lokale privéchauffeur Remo ons met pak en zak mee richting centrum Zermatt. We maken het ons nog even gemakkelijk: met een reeks liften en enkele korte piste-runs geraken we via de Sunnegga en de Hohtälli tot net onder de Stockhorn (3532 m). Hier begint het echte werk. Op de Stockhornpass, tussen Findel- en Gornergletsjer staan we voor de keuze: doorgaan naar het oorspronkelijke doel, de Schwarzberghorn (3609 m) en via de Schwarzberg-gletsjer richting Britanniahut (3030 m), of toch maar via de kortere maar hogere Adlerpass (3789 m) rechtstreeks naar de Allalingletsjer en de Britanniahut?

Aangezien we achter zitten op planning en de lucht begint te betrekken opteren we voor het laatste. De steile klim naar de Adlerpass splitst de groep in twee. Met de twee madammen in het frontteam, Peter op kop. Na een lange gletsjerafdaling staat ons groepje niet veel later nagenietend terug te blikken op de afgelegde arbeid. Het zicht is indrukwekkend en het lijkt wel alsof we helemaal alleen op de berg zijn. En dan komt de beloning: een kakofonie van yetigebrul en jodelgezing weerklinkt op de Allalingletsjer. Wat 'vreemd genoeg' opeens weer verstomt tijdens de laatste 200 m omhoog naar de hut. Héhé, wat was dat nu ook weer met die laatste loodjes? De zon zit al achter de bergen wanneer ook de tweede groep in zicht komt. Ik weet al niet meer wat we die avond voorgeschoteld kregen, maar smaken deed het in ieder geval.

02/05 – BERGAAJL

De nacht is letterlijk “spannend”: een goedgevulde hut, als sardienen in een blikje. Ook geestelijk is het spannend voor sommigen. De zware instijg-dag, de eerste blaren, de korte nacht en de hoogte drukken op de slapen. Het is nog donker als we 's morgens samen in de woelige eetruimte thee slurpen en brood proberen naar binnen te worstelen. Jurgen en Stan zitten er wat relaxter bij. Hun beslissing om het vooropgestelde dagdoel (Monte Rosahut, 2883 m) via een alternatieve ski-wandel-bus-trein-wandel-ski-route te bereiken is niet makkelijk, maar wel juist. Dit geeft hen wat meer tijd om aan te passen. Ze kruipen nog even terug in hun nest. Wij persen onze bebergsokte voeten in de skibotten.

De steile ijzige afdaling naar de gletsjer maakt ons wakker. Het ochtendgloren breekt door de schaduw van de nacht. Dit zorgt voor extra energie wanneer we de lange gletsjertong oplopen die we de vorige dag in volle vaart zijn afgesjeesd. Wat toen veel te snel ging, duurt nu een eeuwigheid. Maar het uitzicht is grandioos en we genieten. Tegen de middag staan we terug op de Adlerspass (3789 m).

Nog een *efforke* later weerklinkt de 'bergaajl' bovenop de Strahlhorn (4190 m). Onze eerste 4000-er van de week! Met 1300 hoogtemeters achter de kiezen en een stralende zon, is de vreugde bij het afdalen niet te onderdrukken. Enkele uurtjes later staan we terug waar we gisteren onze routekeuze bepaalden: op de Stockhornpass. De groep deelt zich hier op. Heli neemt twee vrijwilligers mee om Stan en Jurgen te gaan oppikken ergens halverwege de Gornergletsjer. Peter waagt met de rest de oversteek richting Monte Rosa-hut. Pieter en ik (Veerle) besluiten met Heli mee te gaan. Terwijl ik mijn vellen er nog aan het afrutsen ben, zoekt Heli al weg richting gletsjer. Pieter en ik er achter aan. Het is late namiddag en de zon brandt. De gletsjerspleten worden groter. We zakken telkens dieper in de sneeuw. Mijn adrenalinepeil stijgt naar ongekende hoogten. Heli beslist ons in te binden. Hij krijgt van mij dan ook een dankbare glimlach. Met een wild kloppend hart, een zucht van opluchting en vooral pijnlijke dijspieren (ski maar eens in cordée!) zien we even later Jurgen en Stan naast de gletsjer staan. We zijn er nog niet. De nieuwe Monte Rosa-hut blinkt aan de overkant. We moeten echter eerst nog een 800 hoogtemeters over rots en gletsjer. Onze Führer gidst ons met zekere drang maar feilloos tus-

sen de gapende spleten door. Niet veel tijd voor fotootjes of rustpauzes nu. Een laatste restje avondzon doet de futuristische hut gloeien. Eindelijk kunnen we onze uitgeputte benen – na ± 2800 hoogtemeters! – onder tafel schuiven. Met de andere groep wisselen we straffe verhalen uit. Die rechtstreekse doorsteek van de Stockhorn naar de hut was blijkbaar ook niet van het minste.

03/05 – WHOOM

Slecht weer voorspeld ... dus 'heerlijk lang' (tot 07.00 u) uitslapen. Tijdens een rustige tocht naar de Große Föllhorn (3676 m) krijgen we de mogelijkheid onze eigen toerski-skills te testen. Alles verloopt vlotjes tot we na een klauterpassage met de ski's op de rug en een rustige aanzet op de Gornergletsjer in de dichte mist belanden. Met gps in de hand neemt Wouter zijn taak als eerste stuurman op. Hij loodst ons onder goedkeurend oog van Peter richting top. De voortdurende 'whoom'-geluiden (sneeuwlagen die zich zetten) vervolledigen de sensatie. Gelukkig geen lawinegevaar op deze zachtglooiende helling. Met het nodige geploeter op een laatste steile stuk bereiken we met z'n achten de top. Veel langer dan een paar kliks van het fototoestel blijven we hier echter niet. Wind en koude zorgen voor opkomende (neus)bevroezingsverschijnselen. De afdaling die volgt is euh ... 'interessant' te noemen: onder, boven en rondom ... alles wit. Je vraagt je af of je überhaupt nog vooruitgaat. De skisporen worden in een mum van tijd weggeblazen.

04/05 – MARGHERITA

Het weer belooft beters vandaag. Vrijwel iedereen – Stan en Jurgen lasen een recuperatiedag in – staat om 05.00 u stipt (sic) paraat. Het doel is de Punta Gnifetti ofte Signalkuppe (4554 m) met op de top de hoogst gelegen berghut van Europa (Margheritahut). Als Margherita (van Savoye nvdr) dat kon in 1893, kunnen wij dat ook! De weg loopt via de Grenzgletsjer met indrukwekkend zicht op de Liskamm. De fel gekreukte gletsjer zorgt voor spectaculaire beelden. We stappen bijna de hele route in cordée. Het is een mooie maar barkoude morgen. Een 300-tal meter onder de top komen we in een snijdende wind terecht. Effe doorbijten nu. Ook de hoogte laat zich sterk voelen. Voor verschillende in de groep is dit een nieuw hoogterecord! Met z'n vijven doen we nog een extra "zetje" tot aan de hut. Enkel het winterruim is open. Het terras aan de Italiaanse zijde is een aanrader. Goed vasthouden is echter de boodschap. Niet zozeer o.w.v. de wind maar vooral omdat het zicht er één is om van achterover te vallen. Wanneer we op het einde van onze terugweg weer veilig en wel op 'vaste sneeuw' beland zijn en nagenietend terugkijken op de gletsjer, worden we getraakteerd op een waar ijsspektakel. Een grote brok ijs breekt af van de Liskamm. Dit veroorzaakt een gigantische ijsstofwolk die zich snel uitbreidt over de onderliggende Grenzgletsjer, én onze verse skisporen. Twee skiërs – een koppeltje blijkt achteraf – verdwijnen in de wolk. We wachten ... even later verschijnen ze terug ... oef gelukkig ... niets gebeurd. Met de schrik komen ze er van af.

05/05 – SUMMUM

04.30u. Tientallen sterren flitsen door de donkere nacht. Er heerst grote bedrijvigheid rondom de Monte Rosa-hut. De deur van het skidepot gaat voortdurend open en dicht. Rugzakken worden een laatste keer gecheckt, skibotten afgesteld, vellen opgelegd, lawinepiepers getest. We zijn vandaag niet de enigen met grootse toerskiplannen. Toch is het betrekkelijk stil: spanning, concentratie ...? Onze langverwachte trip naar het dak Zwitserland – de Dufourspitze (4634 m) – staat op het programma. De condities zijn uitstekend: goede sneeuw, koud maar prachtig weer en weinig wind. Om 05.00u – en nu werkelijk stipt – is het vertrek. Niet veel later keert Wim om. Gisteren op de Signalkuppe had hij een (lood)zware dag. Het zonlicht breekt door wanneer we met onze 'harscheisen' het steile ijzige stuk naar de Monte Rosa gletsjer opzigzaggen. Vervolgens gaat het gezapig over de "harmlose" gletsjer omhoog. De zon zet de witte toppen in een rode gloed. Ook Barbara krijgt het moeilijk. De hoogte in combinatie met een griepig gevoel en een 'inventief' lactosevrij berghuttendieet dwingen haar te stoppen. André besluit haar te vergezellen. Onder toezien oog van Heli dalen ze het onschuldige stuk gletsjer af. Dankzij gsm-contact langs het gletsjervrije traject weten we dat ze veilig de hut bereiken.

Met z'n vijven stappen we verder langs impressionante breuken en torens. We kiezen voor de linkse route via het Silbersattel (4515 m). Daar laten we de ski's achter en binden de stijgers aan. Er resten ons nog een 120

hoogtemeters naar de top. Helmut bindt zich met Wouter en mezelf in. Peter neemt Pieter in het 'gareel'. Achter elkaar beklimmen we het steile couloirtje van rots, sneeuw en ijs. De dikke vaste touwen die er hangen, maken het ons wat makkelijker. Nog een laatste stukje graat én ... het is ons gelukt! Een onbeschrijfelijk gevoel. Dit (letterlijke) toppunt van de Zwitserse Alpen biedt een 360°-blik vol prachtige vergezichten en andere 'toppers'. Een onvergetelijke ervaring.

Het is nog maar kort na de middag wanneer we ons bij de rest van de groep vervoegen op het terras van de hut. De zon is op haar zomers. De warme broeken en truien gaan uit. Het bier wordt getapt. De rest van de dag wordt er geluierd en bijgetankt.

06/05 – SAMEN BOVEN

De laatste dag is aangebroken. De zon is opnieuw van de partij. Vandaag laten Heli en Peter ons opnieuw 'ons ding doen'. Onder twee voorwaarden: met de ganse groep samen op een top staan en ten laatste om 14.00u over de gletsjer skiën. Die opdracht kregen we de vorige avond reeds te horen. Samen planden we onze toer. Als doel kozen we de Torre di Castelfranco (3623 m). De volledige route delen we op in stukjes. Iedereen komt aan de beurt. De tocht verloopt feilloos zodat we tegen de middag – voor de eerste maal deze week – met de hele groep een topoverwinning vieren. Als toetje van de week eindigen we met een fijn gesmaakte firnafdeling over de Gornergletsjer. Nog even profiteren van de laatste sneeuw en de zichten op Monte Rosa en Matterhorn om enkele groepsfoto's te nemen ...

Dan moeten we onverbiddelijk het ijsparadijs verlaten. Een stoffig zandpad leidt ons terug naar de beschaving: het Rotenbodenstation van de Gornergrat tandradbaan. De boomgrens nadert snel. We staan weer waar het allemaal begon, in het centrum van Zermatt.

07/05 – LAAGTEZIEKTE

En zo gaat de reis weer huiswaarts. Een prachtige tocht was het: de naam "gevorderde" stage meer dan waardig. We hebben allen geleerd uit deze tocht. Zo ook dat het heel moeilijk is om de factor 'hoogte' – en de impact op de individuele mens – goed in te schatten. Jammer dat sommigen daardoor niet elke dag mee konden. Gelukkig zaten we 's avond samen. Ik vond het persoonlijk een supertoer en heb er van de eerste tot de laatste seconde van genoten ... ▲

Tekst: Veerle Buytaert

Foto's: Peter Vanhoof en Helmut Düringer

Voor meer info over de BPA-toeskistages, toerskiën, freeride ... www.toerski.be

INFOCHE

Skitoer Wallis 2011

(opmerking: o.w.v. de problemen met de hoogte diende de leiding de oorspronkelijke programmatie behoorlijk aan te passen)

Dag 1	Heenreis BE-CH	Herbruggen (1535 m)
Dag 2	Adlerpass (3789 m)	Britanniahut (3030 m)
Dag 3	Strahlhorn (4190 m)	Monte Rosa hut (2883 m)
Dag 4	Große Föllhorn (3676 m)	Monte Rosa hut (2883 m)
Dag 5	Signalkuppe (4554 m)	Monte Rosa hut (2883 m)
Dag 6	Dufourspitze (4634 m)	Monte Rosa hut (2883 m)
Dag 7	Torre di Castelfranco (3623 m)	Herbruggen (1535 m)
Dag 8	Terugreis CH-BE	

KAART

1/50.000 284 S "Mischabel"

1/25.000 2515 "Zermatt-Gornergrat"

TOPO

SAC – Skiführer "Oberwallis"